

Katholieke Willem Servaes een positie van beteekenis in het plaatselijk bewind bekleedde, het kleine genootschap wat meer op den voorgrond bracht dan het zielental zou doen vermoeden. Na dit publieke optreden laat de Oud-Katholieke statie dan ook niets meer van zich hooren. Ze nadert haar eind. Wel komt er nog in 1809 een nieuwe pastoor, maar deze moet het ten slotte opgeven. Wat eigenlijk de oorzaak van het verloop der statie is, valt moeilijk te zeggen. In 1802 bestond ze uit nog bijna 40 zielen. Hebben we met emigratie of met een proces van uitsterving te doen? Het laatste is voor een kleine groep, vermoedelijk min of meer aangewezen op trouwen onder elkaar, niet onaannemelijk. Maar ook afval zou de oorzaak kunnen zijn. In de laatste decennia van de 18de en de eerste van de 19de eeuw verliest de Oud-Bisschoppelijke clerezij veel terrein. In den tijd van omstreeks 1790 tot omstreeks 1840 worden tal van staties opgeheven, b.v. te Utrecht (2), Amersfoort, Vianen, Delfshaven, Dordrecht, Gouda, Gorkum, Amsterdam (5) en schijnt er een geest van moedeloosheid over het genootschap te komen. Vooral onder Lodewijk Napoleon en daarna onder het Keizerrijk legde de regeering het aan op een hereeniging van hun kerk met Rome. Zoowel Lodewijk als de keizer zelf waren de Oud-Bisschoppelijke clerezij minder goed gezind. De politiek dezer vorsten hield de Oud-Katholieken in een toestand van afwachting, die min of meer demoraliseerend gewerkt moet hebben. Meeningsverschillen in eigen boezem over de houding tegenover Rome, het openstaan van de bisschopszetels van Utrecht en Haarlem zijn naast het verval van zooveel staties daarvan de bewijzen.

De laatste pastoor van Delfshaven, Johannes Colombijn, werd op 1 September 1828 aangesteld als pastoor te Dordrecht. Kort voor dezen datum moet dus de liquidatie van de Delfshavensche statie hebben plaats gehad. Het moet een schamele schare geweest zijn, die Colombijn in zijn laatsten tijd om zich zag. Bij de volkstelling van 1830 gaven zich nog 12 Delfshavenaars als Oud-Katholiek op. De bijna 40 van 1802 waren dus binnen dertig jaar tot 12 teruggelopen. Verhuizing, uitsterving en overgang tot het Protestantisme